

LẤY MỸ

Tác giả là một Phật tử, pháp danh Tâm Tinh Cần, nhũ danh Quách Thị Lệ Hoa, sinh năm 1940 tại Cần Thơ. Bài viết về nước Mỹ đầu tiên của bà là “Có Tội Hay Không Có Tội”, tự sự của một phụ nữ Việt thời chiến, kết hôn với một chàng hải quân Hoa Kỳ. Hai đứa gặp nhau khi ông xã làm việc tại bệnh viện Hải Quân Hoa Kỳ, núi Non Nước Đà Nẵng. Cưới nhau: 1972, hiện có 5 con. Tới Mỹ năm 1975. Từ 1985, hai vợ chồng mở v/p Di Trú và Thuế Vụ tại Long Beach .” Sau đây là bài viết thứ hai của bà.

Bất cứ người con gái nào lớn lên, đến tuổi trưởng thành cũng đều mơ ước một ngày bước lên xe hoa để làm vợ.

Có những người đầy đủ phước đức, sanh ra, lớn lên, lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà, sống trong danh dự, chết trong thương yêu. Có những người thiếu kém nghiệp lành, sanh ra, lớn lên, lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà, sống trong đau khổ, chết trong cô đơn.

Dù kém nghiệp lành hay đầy đủ phước đức thì những người đàn bà này đã hạnh phúc với hay khổ đau do một ông chồng Việt Nam nên được xã hội Việt Nam trân trọng tặng cho cái danh dự “bà vợ”.

Tôi đã lấy chồng, làm vợ, làm mẹ, làm bà nhưng tôi đã hạnh phúc hay đau khổ với một ông chồng người Mỹ nên được xã hội Việt Nam khinh khi ban cho danh từ “Me Mỹ”!

Ở cùng một hoàn cảnh, ăn mặc cùng một kiểu, nói bá láp cùng một câu, phạm cùng một lầm lỗi nhưng “bà vợ” thì được cảm thông và tha thứ vì bà tuy nói ác mà tốt bụng, tuy ăn mặc hở hang mà tánh rất đàng hoàng, tuy có ra ngoài vòng lễ giáo một chút nhưng hoàn cảnh thật đáng thương v.v..., còn “me Mỹ” thì sẽ nhận được một bản án nặng nề, không hồi tố, không biện minh, không chống đỡ.

Một người khách đến văn phòng tôi làm giấy tờ bảo lãnh thân nhân. Trong khi tôi điền đơn ông vui miệng hỏi chớ cô ở Mỹ bao lâu rồi mà giỏi vậy và có đứa con nào chưa? Tôi trả lời cháu ở Mỹ đã 19 năm (thời điểm 1994) và có được năm con. Chồng cháu người Mỹ. Ông khách nhìn tôi kinh ngạc và hạ một câu: “ Cô Lấy Mỹ mà cũng đẻ dữ vậy hả!”. Âm thanh khinh bạc trong câu Lấy Mỹ của người khách đáng tuổi cha chú làm tôi hơi khựng lại và trong một phút vô minh trong óc tôi cố nghĩ ra một câu gì tương xứng với hoàn cảnh của ông để nói lại cho trái tim mình đỡ rướm máu, nhưng đức Phật Quan Âm đã mau hơn cái phút vô minh đó nên tôi chỉ từ tốn trả lời:

“Dạ vợ chồng cháu định có bảy đứa nhưng ở đây nuôi con cực quá nên dừng lại ở năm đứa.”. Chắc ông khách cảm nhận được sự lơ lửng của mình và thái độ từ hoà của tôi nên có vẻ bền lên. Ngày hôm đó tôi được mặc cái áo **Lấy Mỹ mà đẻ nhiều con !**.

Lại có một cô đáng tuổi em út nhờ tôi kêu điện thoại lên tòa án dàn xếp một vụ hiểu lầm rắc rối do cô gây ra. Mọi việc ổn thỏa rồi cô cảm ơn tôi và nhận xét: “chị lấy Mỹ mà cũng biết làm nghề này nữa há.”. Có nghĩa là nghề văn phòng phải do mấy bà vợ đảm nhận mới phải. Mấy bà này ngày xưa bên Việt Nam là người có học, nay tiếp tục văn phòng là lý đương nhiên. Còn chị lấy Mỹ sao lại ngồi đây ?, sao dám chen chân trong vòng danh lợi này ? Sao lại ăn nói nhẹ nhàng giúp đỡ đồng hương ? Đáng lẽ chị phải tiếp tục bán bar, bồi phòng hay cái gì hạ tiện một chút, ăn nói có một chút chửi thề, thái độ có một chút sắc sảo thì mới hợp lý chứ. Tôi nhìn người đồng hương hiền lành ít học và nhẹ nhàng nói :” Nghề nào cũng vậy thôi em à. Nghề nào làm ra tiền để nuôi con thì bà mẹ nào cũng làm hết, bất kể sang hèn.”. Ngày hôm đó tôi được mặc chiếc áo **Lấy Mỹ mà biết làm nghề văn phòng !**.

Một hôm có một ông lạ hoắc ở tận Canada, do một người mách bảo, tới văn phòng tôi để xin bằng giảng kinh Phật. Lúc đó chưa có CD, bằng kinh còn rất hiếm. Sau khi chuyện văn tôi tặng ông bằng của thầy Thanh Từ, thầy Nhất Hạnh, thầy Thiện Huệ, sư cô Như Thủy v.v..., ông vui mừng cảm ơn rồi rít:

“Không ngờ cô lấy Mỹ mà cũng biết tu hành dữ vậy!”. Tôi mỉm cười chọc ông: “Vậy là ông nói tôi đi sai đường phải không? Đáng lẽ tôi đi theo quỹ Sa Tăng mới đúng. Đáng lẽ tôi phải vào trà đình, tửu quán, tay cầm ly rượu, tay cầm điếu thuốc thì mới đúng điệu me Mỹ chứ me Mỹ gì mà sò mó kinh sách, thật là ồ ồ ông há”. Ông khách biết mình nói quá lố vội xin lỗi, tôi lại mỉm cười. Vậy là tôi lại được mặc thêm một chiếc áo **Lấy Mỹ mà cũng biết tu hành!**.

Bạn tôi, sau khi cần nhần, phê phán, chê trách con dâu và bà xuôi gia đủ điều liền hạ một câu kết luận: “thằng con tôi là thằng chúa ngục. Không biết sao mà nó mê con quỉ này dữ vậy? Má nó là cái thứ lấy Mỹ thì làm sao biết dạy con?!” Thêm một chiếc áo nữa **Lấy Mỹ không biết dạy con!**

Tôi thường hay thắc mắc tự hỏi không biết mình làm vợ Mỹ thì có khác biệt gì với mấy người làm vợ Việt Nam ? và người chồng Mỹ của mình có khác biệt gì với người chồng Việt Nam? Khi vui tôi cười, khi buồn tôi khóc. Khi nấu ăn bị đứt tay, máu cũng đỏ thắm. Khi nhìn đồng bào lầm than trong đói nghèo, lụt lội thì ruột tôi cũng mềm. Khi chồng thất nghiệp hay gặp cảnh gian nan thì tôi cũng đỡ nâng, an ủi. Khi chồng vụng dại, lỡ làm thì tôi cũng gây gổ, giận hờn. Khi chồng tôi cầm bằng học bạ đầy chữ A của các con thì mặt mày cũng tươi vui hơn hờ. Khi bị trường kêu lên mắng vốn thì cũng buồn bã lo âu. Khi con nhỏ ốm đau thì cũng thức trắng đêm lo thang thuốc. Khi con nên vợ nên chồng thì cũng hân diện, mừng vui. Buổi sáng hôn nhau từ giã

hăng hái đi làm nuôi con. Buổi tối hôn nhau cảm ơn một ngày bình an, hạnh phúc.

Chúng tôi cũng có những luật lệ riêng của gia đình. Khi các con còn nhỏ ngồi ăn cơm chung với cha mẹ, ăn xong trước rồi muốn ra khỏi bàn ăn phải xin phép. Khi cha nói NO rồi thì không được nhõng nhẽo qua hỏi mẹ. Khi cha mẹ đang coi TV thì không được tự động đổi đài khác.

Chồng tôi người Mỹ mà lại tin vào chánh sách ‘thương con cho roi cho vọt’ của VN, nhưng ảnh không đánh con trong sự giận dữ. Ảnh bắt chúng nằm sấp xuống ghế, nói cho chúng biết chúng đã phạm lỗi gì và hình phạt ra sao (một roi chổi lông gà hay không có TV một tuần hay 8 giờ tối phải vô phòng không được hội họp với gia đình v.v..). Tôi không bao giờ xen vào binh vực cải cọ lúc ảnh răn dạy các con dù đôi khi cây roi hạ xuống một tiếng chát, thằng nhỏ rú lên, lòng mẹ nghẹn ngào. Sau mỗi hình phạt, tôi dẫn các con đi rửa mặt, cho chúng ly cà rem, cái bánh ngọt rồi dẫn chúng vào phòng xin lỗi cha.

Các con ơi, dù cha không phải lúc nào cũng đúng khi răn dạy các con, nhưng hãy nhìn mỗi buổi sáng, dù nắng dù mưa, dù mạnh giỏi dù khó chịu, cha chúng con vẫn ra xe đi làm. Cái lap top, cái cell phone, cái phòng ngủ, cuốn sách, áo quần, sách vở, máy sưởi, nước nóng, sự hiểu biết, sự tiện nghi, sự trưởng thành...trăm ngàn thứ trong cuộc đời con đang hưởng thụ đều đổ lên hai vai của người cha đó thì đôi khi một vài hiểu lầm có đáng là bao. Vợ chồng tôi không hoàn toàn nhưng đã cố gắng dạy con the best we know.

Tôi được người đời tặng cho nhiều chiếc áo khác nhau nhưng ít có chiếc nào nhuộm lòng Từ Bi và Hiểu Biết. Tôi lặng lẽ nhận những chiếc áo khắc nghiệt đó, không oán trách cũng chẳng hạ mình. Tôi không có gì phải cúi mặt khi nói cho người đối diện biết chồng tôi người Mỹ. Trái lại những lời khinh bạc, những dè bĩu trước mặt hay sau lưng đó đã giúp tôi tăng thêm phần nhẫn nại, thứ tha và thông cảm hơn đối với những chúng sanh bạc phước khác. Và tôi tin rằng vì thế tôi hoá giải được một phần những oan khiên, nghiệp chướng của kiếp này cũng như của những kiếp trước. Quả nhiên phiền não là bồ đề và cuộc đời thì không có gì là tuyệt đối hết. Cũng có người thương tôi. Tôi xin gửi lời cảm ơn với tất cả trái tim chân thành đến các đồng hương tại Long Beach đã từng dùng qua các dịch vụ của văn phòng tôi và đã thương mến tôi như một con người, đã đối xử với tôi như một “bà vợ”.

Tôi đóng cửa văn phòng lái xe thẳng ra nghĩa trang thăm mộ con. Chúng tôi mất một đứa con trai trong một tai nạn xe hơi lúc cháu vừa 16 tuổi. Từ xa tôi thấy một người ngồi bên cạnh mộ, hai đầu gối cong lên, hai tay ôm lấy đầu gục xuống chân. Tôi lại gần. Té ra là Ron, chồng tôi. Tôi quỳ xuống trước mặt anh, hai tay nâng đầu anh lên, để trán tôi cộng vào trán anh. Anh nhìn tôi thì thầm : “ Honey, help me, please help me. I can not go through our son’s loss without your love and your support.” (em ơi, giúp anh, em hãy giúp anh. Anh không thể nào vượt qua cơn đau khổ

mắt con này mà không có tình yêu và sự chia sẻ của em). Tôi ngồi xuống bên anh, bên cạnh mộ đứa con yêu dấu. Tôi để đầu anh dựa vào má tôi và dịu dàng nói : “ Em yêu anh. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua nỗi đau khổ này !” Một giọt nước mắt của anh thấm vào miệng tôi.

Giọt nước mắt của người chồng Mỹ với người vợ Việt, của người cha Mỹ khóc thương cho đứa con trai vẫn số cũng mặn như giọt nước mắt của bất cứ người chồng người cha nào khác. Có khác gì đâu. **Vô thường!**

Tác giả: **Lệ Hoa Wilson**

Bài số 3131-28431 vb7022611